

mijmering

ons lenie

Op 1 oktober zou ze jarig zijn geweest. Ze was van vlak na 1900, ik schat dat ze zo'n honderdvijftien zou zijn geworden. Ons Lenie was de steun en toeverlaat van twee generaties Jansen/Sengers. Ze was van het type dat niet meer wordt gemaakt: dienstbaar tot aan de dood. Hoewel, in de laatste jaren van haar lange leven werd er voor háár gezorgd, maar dat was omdat de geestelijke aftakeling de dienstbaarheid de baas werd.

Ons Lenie poetste het huis van binnen en van buiten, boende de vloer, wreef het tafelzilver en de koperen deurknop oogverblindend op en schildte in het vooruit pannen vol aardappelen. En als het nodig was paste ze op. Tegen mijn oma zei ze tot het einde toe mevrouw. Dat zei ze ook tegen haar buurvrouw waar ze veertig jaar naast woonde. En de buurvrouw zei keurig juffrouw tegen haar. Ze woonde in een piepklein huisje, eerst met haar oude moeder die ze 'aan haar einde heeft geholpen', later alleen. Voor haar geen vakantie, zelfs geen dagje vrij. Ze had ook niet geweten wat ze ermee moest, ze leefde voor de ander, niet voor zichzelf.

Wij kinderen kregen één keer per jaar op een zeer prettige manier met haar onzelfzuchtigheid te maken. Op haar verjaardag mochten wij onbeperkt pakken wat we wilden; taart, chocola, snoep, zoutjes, limonade, ze had alles in huis en van de beste kwaliteit. En bij het naar huis gaan kregen we nog een grote zak snoep.

Maar het aller-bijzonderst aan Ons Lenie vond ik dat ze, naar eigen zeggen, eens een hele dag had afgewassen. Een he-le dag! Ik vond die tien minuten na het middageten al zo erg. Met dat wapenfeit - ofwel deze ultieme en voor mij volkomen onbereikbare vorm van wegcijferen - oogstte ze mijn eeuwige respect.

Ons Lenie. Ik denk met waardering en enige weemoed aan haar terug.

De eeuwige rust ... die zal haar niet makkelijk zijn gevallen.

Marjolijn Sengers, 8 oktober 2017